

तुझं पत्र पाहून!

गुलाबी पाकिटावरचं वळणदार तुझं अक्षर
पाहताक्षणीच मी ओळखलं
संथ, शांत प्रवाहात डुब्कन दगड पडताच
उठली अनेक वर्तुळं...

आठवतो का लहानपणचा भाकन्यांचा खेळ?
दगड मारून पाडलेल्या गाभुळलेल्या चिंचा?
शेजान्यांच्या बागेतून चोरलेले पेरु?
परीक्षा येताच पाडलेली अभ्यासाची गिरणी?
आठवतं का पौर्णिमेच्या चांदण्यातलं हितगूज?
यौवनात घेतलेल्या उत्कट आणाभाका?

ओल्या रेतीत केलेली नांवांची गुंफण
भरतीच्या लाटेने हळूहळू पुस्ट व्हायची
वाळूचे मनोरे पटकन कोसळायचे
माझ्या डोळ्यांतला वाळूचा कण
हलकेच काढतांना घेतलं होतंस
पहिलं लाजरं चुंबन...

आठवतात का कधी मधी भारलेले ते दिवस?
साध्यासाध्या हालचालींतला सुमधुर नाद
छोट्याछोट्या सुखदुःखातला रंग आणि गंध

रोमरोमात रसरसलेली यौवनाची कांती
गात्रागात्रात उसळणारा चैतन्याचा निझर
एक दिवस निघून गेलास नवी क्षितिजं शोधायला
पुनर्भटीचं वचन देऊन...

तशी मी दुःखी नाही माझ्या चौकोनी संसारात
तरीपण त्या आठवणींचा गहिरेपणा मिटत नाही

इतक्या वर्षांनी पुन्हा भेटल्यावर
कसा हंसशील? कसा दिसशील?

खरं तर आता नकोच पुन्हा भेटूस
हृदयाच्या गाभान्यात हळुवार जपलेला
स्मृतींचा ताजमहाल...

राहू दे तसाच शाबूत!

- डॉ. कुंदा जोशी
('फेनफुले' या कवितासंग्रहातून)